

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

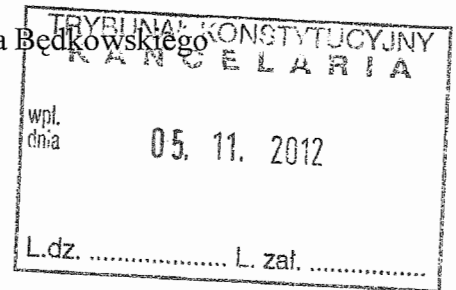
Jacek Będkowski

42 – 202 Częstochowa, ul. Kilińskiego 19, tel. / fax (034) 365 46 10, kom. 602 258 430

Częstochowa 29.10.2012 r.

Trybunał Konstytucyjny

skarżącego: R R
repr. przez r.pr. Jacka Będkowskiego

sygn. akt SK 45/12

Pismo przygotowawcze

Działając w imieniu skarżącego – w nawiązaniu do stanowiska Prokuratora Generalnego z dnia 12 października 2012 r. – niniejszym podtrzymuję swoje dotychczasowe twierdzenia, a dodatkowo wskazuję co następuje:

- Przed wszystkim pragnę przytoczyć część wypowiedzi Prokuratora Generalnego zawartą na 13 stronie stanowiska z dnia 12 października 2012 r., w której Prokurator wskazuje, że: „w judykaturze Sądu Najwyższego i literaturze przedmiotu przeważa stanowisko, iż przywrócenie do pracy (główne świadczenie) ma charakter restytucyjny, zaś wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy jest świadczeniem uzupełniającym, bowiem jego podstawą jest założenie, iż pracownik nie ze swej winy nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, mimo że pozostawał w gotowości do jej świadczenia. Odszkodowanie (świadczenie główne) ma zaś charakter kompensacyjno – sankcyjny”.

Przytoczenie powyższego stwierdzenia jest konieczne albowiem w powyższym zakresie – co do zasady - **stanowisko skarżącego jest zgodne ze stanowiskiem Prokuratora Generalnego.**

Niemniej jednak – w przedmiotowej sprawie problem leży nie w kwestii tego jak interpretować charakter i istotę „świadczeń głównych” (tj. przywrócenia do pracy lub odszkodowania) ale **świadczeń uzupełniających** (wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy czy też odszkodowania za okres pozostawania bez pracy) albowiem to właśnie te świadczenia uzupełniające (a nie świadczenia główne, na których skupił się Prokurator Generalny) są względem siebie analogiczne i to interpretacja przepisów art. 57 i art. 58 k.p. w odniesieniu do świadczeń uzupełniających powinna być jednakowa, w tym sensie, że w odniesieniu do obu przypadków zasadą powinno być umożliwienie pracownikowi dochodzenia odszkodowania – na podstawie kodeksu cywilnego – za cały okres pozostawania bez pracy w pełnej wysokości czyli kompensaty poniesionej szkody w pełnej wysokości a nie różnicowanie sytuacji obu kategorii pracowników w zależności od treści wyroku sądowego w sprawie o przywrócenie do pracy .

Mylnie więc Prokurator Generalny – wskazując na niezasadność złożonej skargi konstytucyjnej – powołuje się na odmienną prawną „świadczeń głównych” płynących z art. 57 i 58 Kodeksu Pracy w sytuacji gdy odmienną ta jest w pełni uzasadniona co jednak nie przedkłada się na istotę niniejszej sprawy.

Jednocześnie w sposób nieuprawniony Prokurator Generalny „deprecjonuje” wagę świadczeń uzupełniających, tj. odszkodowania za czas pozostawania bez pracy ponad przysługujące ustawowo 3- miesięczne wynagrodzenie/odszkodowanie albowiem to właśnie **prawo do dochodzenia tego odszkodowania**, które przysługuje obecnie pracownikom objętym dyspozycją art. 58 k.p. różnicuje sytuację prawną tych pracowników względem pracowników objętych dyspozycją art. 57 k.p., którzy obecnie takiego prawa są pozbawieni.

Podkreślić należy, że w obu przypadkach (tj. zarówno w przypadku opisanym dyspozycją art. 57 k.p. jak i 58 k.p.) **„pracownik nie ze swej winy nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, mimo że pozostawał w gotowości do jej świadczenia”** i poniósł z tego samego tytułu taką samą szkodę. Czym zatem uzasadnić różnicowanie sytuacji prawnej pracownika w obu tych przypadkach ?

Tymczasem obecnie – pracownik objęty dyspozycją art. 57 k.p. - pomimo tego, że podobnie jak pracownik objęty dyspozycją art. 58 k.p. **„nie ze swej winy nie otrzymywał wynagrodzenia za pracę, mimo że pozostawał w gotowości do jej świadczenia”** nie ma prawa

do dochodzenia odszkodowania w pełnej wysokości podczas gdy pracownikowi objętemu dyspozycją art. 58 k.p. prawo takie – w oparciu o interpretacyjny wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r. – takie odszkodowanie przysługuje.

Zdaniem skarżącego, właśnie to rozróżnienie sytuacji prawnej pracowników objętych dyspozycjami art. 57 i 58 k.p., które powstało przecież dopiero z chwilą wydania wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt SK 18/05 doprowadziło do sytuacji, która wymaga ponownej interwencji Trybunału Konstytucyjnego.

Gdyby bowiem przyjmować inną interpretację to dochodzilibyśmy do wniosku, że to właśnie wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt SK 18/05 **zlikwidował nierówność prawną** istniejącą do chwili jego wydania pomiędzy pracownikami objętymi dyspozycją art. 57 i 58 K.p.

Taka interpretacja była by jednak nieuprawniona jeżeli wziąć pod uwagę fakt, iż wyrok z dnia 27 listopada 2007 r. **nie odnosił się w żadnym stopniu** do pracowników objętych dyspozycją art. 57 k.p.

Nie można więc przyjmować – jak wydaje się to pośrednio wynikać ze stanowiska Prokuratora Generalnego - że dopiero wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 27 listopada 2007 r. przywrócił „równowagę” pomiędzy pracownikami objętymi art. 57 i 58 K.p. albowiem tak – z oczywistych względów – nie jest. W każdej z tych kategorii pracowników występuje taka sama szkoda (utracone wynagrodzenie) , oparta na tym samym zdarzeniu prawnym (bezprawne zwolnienie z pracy) – jakie więc jest uzasadnienie prawne takiego zróżnicowania, które nie naruszało by wskazanych przepisów Konstytucji RP ? Nie ma takiego uzasadnienia .

Tym samym stanowisko zajęte przez Prokuratora Generalnego – zdaniem skarżącego - jest nieuzasadnione.

W załączeniu:

- 4 odpisy pisma.

